

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ' Ἀριθμ. φύλλου 682	Τῶν ἁγίων Πάντων 6 Ἰουνίου 1999	Συντάκτης † Ὁ Φλωρίνης Αὐγουστίνος
--	------------------------------------	---------------------------------------

Ἡ ἀγάπη

«Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος»
(Ματθ. 10,37)

ΔΕΝ θὰ πῶ, ἀγαπητοί μου, δὲν θὰ πῶ λόγια
δικά μου. Θὰ πάρω ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ θὰ πῶ
λόγια δικά του.

Καλότυχος αὐτὸς ποὺ ἔχει τ' αὐτιά του ἀνοι-
χτά. Γιατὶ πολλοὶ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ τὰ ἔχουν
βουλωμένα καὶ δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν τὰ
λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς ἄλλοι εἶνε σὰν τὸ
σφουγγάρι, ποὺ ρουφάει τὸ νερό, κι ἄλλοι σὰν
τὸ ξύλο, ποὺ δὲν τραβάει τίποτε.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ρουφοῦν τὰ λόγια
τοῦ Χριστοῦ ὅπως τὸ παιδάκι ποὺ θηλάζει ἀπὸ
τὸ μαστὸ τῆς μάνας του, σὰν τὸ ἄρνάκι στὸ
μαστὸ τῆς προβατίνας, σὰν τὸ μοσχάρι ποὺ
ρουφάει τὸ γάλα τῆς ἀγελάδας.

Ὡ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ! Εἶνε γάλα καθαρό.
Εἶνε κρυστάλλινο νερό. Εἶνε χρυσάφι καὶ δια-
μάντι. Ἐχουν ἄπειρη ἀξία. Εὐτυχισμένοι ὅσοι
στὸν αἰῶνα αὐτόν, τῆς διαφθορᾶς, τῆς ἀπιστί-
ας, τῆς πλάνης τοῦ σατανᾶ, ἔχουν τ' αὐτιά τους
ἀνοιχτὰ γιὰ νὰ ἀκούνε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου.

***

Ἐνα λόγο τοῦ Χριστοῦ θὰ ἐρμηνεύσω. Μία
λέξι. Τί λέει ὁ Χριστός;

Ἐν πάρης τὰ Εὐαγγέλια, τοὺς Ἀποστόλους,
τὰ ἄλλα ἱερὰ βιβλία, ὅλα λένε μία λέξι: καὶ δὲν
εἶμεθα ἄξιοι νὰ τὴν ποῦμε, γιατί εἵμαστε ἁμαρ-
τωλοί. Μία λέξι, ποὺ δὲν τὴν νιώσαμε ἀκόμα. Ἐν
τὴν νιώσουμε καὶ τὴν ἐφαρμόσουμε στὴ ζωὴ μας,
ὁ κόσμος θὰ γίνῃ τρισευτυχισμένος.

Ποιά εἶνε ἡ λέξι αὐτή; Μόνον τὰ μικρὰ παιδά-
κια, τὰ ἄθῳα, ποὺ εἶνε σὰν τοὺς ἀγγέλους, μπο-
ροῦν νὰ τὴν ποῦν. Καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ λέξι ἀγάπη.

«Ἀγαπάτε», ὄχι μισεῖτε, εἶπε ὁ Χριστός
(Ματθ. 5,44). Ξερριζῶστε μέσα ἀπ' τὴν ψυχὴς
σας τὸ μῖσος, ποὺ εἶνε σὰν ἀγκάθι ποὺ
ἀγκυλώνει.

Ἀγαπήστε τὸ Θεό. Ἀγαπήστε καὶ «τὸν πλη-
σίον» ὡς ἑαυτόν (Ματθ. 22,39).

Εἶσαι παιδί; Ἐστερα ἀπὸ τὸ Θεὸ ποιὸν πρέπει
ν' ἀγαπᾶς; Τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.
Γιατὶ ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶνε σὰν μικροὶ
θεοὶ ἐπὶ τῆς γῆς. «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν
μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται, καὶ ἵνα μακρο-
χρόνιος γένη ἐπὶ τῆς γῆς» (Ἐξ. 20,12).

Θέλεις νὰ προσδεύσης; Θέλεις νὰ πιάνης
χῶμα καὶ νὰ γίνεσαι μάλαμα; Ἀγάπα τὴν μάνα
ποὺ σὲ γέννησε, ἀγάπα τὸν πατέρα σου. Πάρε
τὴν εὐχή τους καὶ διάβαινε τὸ θάνατο. Δὲν τοὺς
ἀγαπᾶς; Τότε εἶσαι θεριό, καὶ κάτι χειρότερο.

Μία μέρα ἦρθε στὴ μητρόπολι κάποιος καὶ
μοῦ εἶπε κλαίγοντας:

—Ἐχω καημὸ μεγάλο.

—Τί σοῦ συμβαίνει; τοῦ εἶπα:

—Ἐχω ἕνα παιδί, ἕνα ἀγόρι. Τὸ σπούδασα,
ἔκανα τὸ πᾶν γι' αὐτό. Καὶ χθὲς τὸ βράδι πῆρε
ἕνα ξύλο καὶ μὲ κτύπησε...

Ὡ γενεὰ ἀχαριστίας καὶ σκληρότητος! Τέ-
τοια χέρια, ποὺ χτυποῦν πατέρα καὶ μάνα, εἶνε
κατηραμένα. Δὲν θὰ βροῦν προκοπή.

Ἀγάπα λοιπὸν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα σου.
Ἐπειτα, ἦλθες σὲ γάμο; Πῆρες γυναῖκα; Νὰ τὴν
ἀγαπᾶς σὰν τὴν μάνα σου, καὶ παραπάνω ἀπὸ τὴν
μάνα σου. Αὐτὸ λέει τὸ Εὐαγγέλιο.

Γι' αὐτὸ οἱ πεθερὲς δὲν πρέπει νὰ στενοχω-
ροῦνται ὅταν βλέπουν τὸ παιδί τους νὰ ἀγαπᾶ
τὴν γυναῖκα του παραπάνω ἀπ' αὐτές. Εἶνε ἀπὸ
τὸ Θεὸ αὐτό. Ἀλλοίμονο στὴν πεθερὴ ἐκεῖνες
ποὺ μὲ τὴν ζήλια τους μπαίνουν στὴ μέση καὶ
χωρίζουν τὰ ἀνδρόγυνα. Ἀμαρτάνουν φρικτὰ
καὶ δὲν θὰ δοῦνε βασιλεῖα οὐρανῶν.

Λοιπὸν παντρεύτηκες; Ἀγάπα τὴν γυναῖκα
σου. Καὶ ἀλλοίμονο στὸν ἄνδρα ποὺ δὲν ἀγαπᾶ
ἀλλὰ κτυπᾶ τὴν γυναῖκα του.

Ποῦ φτάσαμε τώρα! ὁ ἄνδρας νὰ κτυπᾷ τὴ γυναῖκα, καὶ ἡ γυναῖκα νὰ βρίζη τὸν ἄνδρα...

Ἄνδρα, χτυπᾷς τὴ γυναῖκα σου; Εἶσαι ἀνάξιος σύζυγος. Γυναῖκα, βρίζεις τὸν ἄνδρα σου; Δὲν εἶσαι ἄξια νὰ λέγεσαι γυναῖκα του. Παιδιά ποῦ δὲν ἀκούτε τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς πληγώνετε, δὲν εἶστε ἄξια νὰ λέγεστε παιδιά τους.

***

Καὶ προχωρεῖ ὁ Χριστός. Ἀκούτε τί λέει; Παραπάνω ἀπὸ τὴ γυναῖκα, παραπάνω ἀπὸ τὴ μάνα, παραπάνω ἀπὸ τὸν πατέρα, παραπάνω ἀπὸ τὰ παιδιά, πρέπει νὰ ἀγαπᾶμε τὸ Θεό.

Γιατί πρέπει παραπάνω ἀπ' ὅλους νὰ ἀγαποῦμε τὸ Θεό; Ἐμένα ρωτᾶτε; Ρωτῆστε τὰ σύννεφα, ρωτῆστε τὰ ποτάμια καὶ τὶς θάλασσες, τὰ πουλιά καὶ τὰ δάση. Ρωτῆστε τὶς πέτρες καὶ τὰ βουνά. Ρωτῆστε τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ἀρχαγγέλους. Ρωτῆστε τὰ μνήματα.

Ποῖός τὰ ἔκανε ὅλα αὐτά, ὁρατὰ καὶ ἀόρατα; Ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες νὰ μαζευτοῦνε, οὔτε τὸ ἐλάχιστο, ἓνα μυρμηγκάκι, μιὰ μέλισσα, ἓνα φύλλο δὲν κάνουν. Ὅλα τὰ ἔκανε ὁ Θεός. Καὶ παραπάνω ἀπ' ὅλα ἔκανε τὸν ἄνθρωπο.

Τοῦ ἔδωσε μάτια γιὰ νὰ βλέπῃ, τοῦ ἔδωσε αὐτιά γιὰ ν' ἀκούῃ, τοῦ ἔδωσε χέρια γιὰ νὰ δουλεύῃ. Τοῦ ἔδωσε πόδια γιὰ νὰ περπατᾷ. Τοῦ ἔδωσε γλῶσσα γιὰ νὰ μιλᾷ – μόνο ὁ ἄνθρωπος μιλᾷ στὸν κόσμο. Τοῦ ἔδωσε μυαλό. Ἄν δὲν σοῦ ἔδινε μυαλό ὁ Θεός, τί θὰ ἔκανες; Ὅλα αὐτὰ ποῦ βλέπετε (τρακτέρ, αὐτοκίνητα, ἀεροπλάνα, δορυφόρους, κομπιούτερ, τηλεοράσεις, ραδιόφωνα καὶ ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ ἐπιτεύγματα) τὰ ἔκανε ὁ ἄνθρωπος, δὲν τὰ ἔκανε ὁ πίθηκος καὶ ἡ μαῖμου καὶ ἡ ἀρκούδα. Σοῦ ἔδωσε λοιπὸν ὁ Θεός μυαλό, γιὰ νὰ γίνῃς μαθηματικός, ἀστερονόμος, φυσικός ἐπιστήμονας κ.τ.λ.

Καὶ μόνο αὐτό; ὦ Χριστέ μου! Γιά σκεφτῆτε το, δὲν τὸ νιώθουμε. Κατέβηκε ὁ ἴδιος ὁ Θεός! Naί, ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Κατέβηκε ἐδῶ κάτω στὴ γῆ καὶ ἔγινε ἄνθρωπος, καὶ κήρυξε καὶ πόνεσε καὶ σταυρώθηκε! Για ποῖόν; Για μᾶς τὰ σκουλήκια, ποῦ γιὰ τὴ συμπεριφορά μας θὰ ἔπρεπε ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ νὰ μᾶς καταπιῇ.

Μᾶς ἀγάπησε ὁ Χριστός, καὶ μᾶς ἔκανε παιδιά του. Καὶ τώρα μᾶς περιμένει. Naί, μᾶς περιμένει πάνω στοὺς οὐρανοὺς, ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει δάκρυ, δὲν ὑπάρχει πόνος, συκοφαντία, διαβολή, ψευτιά. Ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀρρώστια καὶ θάνατος, δὲν ὑπάρχουν ἰατρεῖα καὶ φάρμακα, φυλακὲς καὶ μπουντρούμια, ἐγκληματίες καὶ τύραννοι... Τόσο μᾶς ἀγάπησε.

Πῶς νὰ μὴν τὸν ἀγαπήσουμε κ' ἐμεῖς; Ποῖός ἄλλος ἔκανε τόσα πράγματα γιὰ μᾶς;

Γι' αὐτὸ τὴν ὥρα ποῦ παίρνεις τὸ ποτήρι νὰ πιῇς νερὸ θυμῆσου τὸ Χριστὸ καὶ πὲς Χριστέ,

σ' εὐχαριστῶ. Τὴν ὥρα ποῦ πᾶς νὰ βάλῃς ψωμί στὸ στόμα σου, μὴν τὸ φᾶς ἂν δὲν πῆς Χριστέ μου ἀφέντη μου, σ' εὐχαριστῶ, ποῦ μᾶς δίνεις τὸ ψωμί. Τὴν ὥρα ποῦ βλέπεις τὴ γυναῖκα σου καὶ τὰ παιδιά σου, πὲς Χριστέ μου, σ' εὐχαριστῶ ποῦ μοῦ ἔδωσες μιὰ καλὴ γυναῖκα, σ' εὐχαριστῶ ποῦ μοῦ ἔδωσες τὰ παιδάκια, τὴν αὐριανὴ ἐλπίδα. Ὅταν βγαίνεις ἔξω καὶ βλέπεις τὸν ἥλιο, πὲς Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποῦ μοῦ ἔδωσες αὐτὸ τὸ φῶς. Ὅταν βλέπεις τ' ἀστέρια, τὴ θάλασσα, ὅλα τὰ ὠραῖα, πὲς εὐχαριστῶ στὸ Θεό.

Μύρια εὐχαριστῶ ἔπρεπε νὰ τοῦ λέμε. Τὰ λέμε; Ἄντὶ γιὰ εὐχαριστῶ ἀνοίγουμε τὰ στόματά μας καὶ βλαστημᾶμε τὸ Χριστὸ καὶ Θεό μας.

Γι' αὐτὸ ὅλοι ἐσεῖς ποῦ ζῆτε στὸν εὐλογημένο αὐτὸ τόπο, στὰ ἅγια χῶματα τῆς πατρίδος μας, φροντίστε, οὔτε ἓνας νὰ μὴ βλαστημᾷ ἐδῶ τὸ Θεό. Καὶ ὄχι μόνο νὰ μὴν τὸν βλαστημᾶμε, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἀγαποῦμε παραπάνω ἀπ' ὅλα. Νὰ χτυπάῃ ἡ καρδιά μας ὅταν ἀκούμε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μας.

***

Ἐχεις παιδιά; θέλεις νὰ ζήσουν τὰ παιδιά σου; Ἐχεις γυναῖκα ἢ ἄνδρα; Θέλεις νὰ ζήσῃ ἡ γυναῖκα σου ἢ ὁ ἄνδρας σου; Ἄν αὐτὸ θέλῃς, τότε νὰ ἀγαπήσῃς τὸ Χριστὸ παραπάνω ἀπὸ τὴ γυναῖκα σου, παραπάνω ἀπὸ τὸν ἄνδρα σου, παραπάνω ἀπὸ τὰ παιδιά σου. Ἄλλοίμονό σου ἂν τὸν ἀγαπήσῃς λιγώτερο. Ἀκου αὐτὰ λόγια μου καὶ βάλ' τα στὴν καρδιά σου.

Ἐσεῖς οἱ μανάδες, ἂν δὲν ἀγαπᾶτε τὸ Θεὸ παραπάνω ἀπὸ τὰ παιδιά σας, θὰ τὰ πάρῃ ὁ Θεός. Κ' ἐσεῖς οἱ ἄνδρες, ἂν δὲν ἀγαπᾶτε τὸ Χριστὸ παραπάνω ἀπὸ τὶς γυναῖκες σας, κ' ἐσεῖς οἱ γυναῖκες, ἂν δὲν ἀγαπᾶτε τὸ Χριστὸ παραπάνω ἀπὸ τοὺς ἄνδρες σας, θὰ τοὺς πάρῃ ὁ Θεός.

Δὲν εἶνε λόγια δικά μου αὐτά. Ἀνοίξτε καὶ διαβάστε τὴ Γραφή. Τί λέει ἐκεῖ ὁ Θεός; «Ἐὰν θέλητε καὶ εἰσακούσητέ μου», ἂν ἀνοίξετε τ' αὐτιά σας καὶ μ' ἀκούσετε, «τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε», θὰ ἔχετε κάθε εὐλογία μου ἂν ὅμως δὲν θελήσετε νὰ μ' ἀκούσετε, ἂν φύγετε ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο, ἔὰν μὲ βλαστημᾶτε καὶ μὲ καταρᾶσθε, «μάχαιρα ὑμᾶς κατέδεται», θὰ σᾶς φάῃ τὸ μαχαίρι (Ἦσ. 1, 19-20).

Ἀδέλφια μου, σᾶς μιλῶ μὲ πόνο. Ὅλα εἶνε ψέματα, ὅλα εἶνε μάταια. Ἐνα εἶνε ἀληθινὸ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὸν ν' ἀγαπήσουμε καὶ νὰ πλησιάσουμε στὴν Ἐκκλησία του.

Μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ εὐχομαι, νὰ εἶστε εὐλογημένοι, ὑπακούοντες εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν.

† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἐορδαίας
Αὐγουστίνος